

Ministerstvo kultury

MKCRX005EGNK

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Vážená paní
Vlasta Jeníčková
zmocněnec přípravného výboru
Ukrajinské pravověrné řecko – katolické církve

Váš dopis značky

Naše značka
MK 76293/2012 OC

Vyřizuje/linka
Kišová Monika Mgr. / 573

V Praze dne: 30.11.2012

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo“) jako ústřední orgán státní správy pro věci církví a náboženských společností, určený zákonem č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), rozhodlo v řízení o návrhu přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve, ve složení Stanislav Cigánek,

Praha 6, Vlasta Jeníčková,
Maryana

„navrhovatel“) o registraci církve a náboženské společnosti Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona a podle ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo obdrželo dne 25. května 2011 návrh přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve na registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „návrh na registraci“). V souladu s ustanovením § 47 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zahájilo ministerstvo dnem 25. května 2011 správní řízení ve věci registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „UPŘKC“).

Ministerstvo jako registrující orgán posoudilo všechny skutečnosti rozhodné pro registraci církve tak, jak mu to ukládá zejména ustanovení § 3, § 5, § 10 a § 14 odst. 1 zákona a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Po posouzení předložené spisové dokumentace konstatuje, že návrh na registraci podaly v souladu se zákonem tři fyzické osoby (přípravný výbor), které dosáhly věku osmnácti let, mají způsobilost k právním úkonům a jsou občany České republiky nebo cizinci s trvalým pobytem v České republice. Návrh je těmito osobami řádně podepsán a jsou uvedeny jejich osobní údaje.

Předložený návrh na registraci obsahuje základní charakteristiku církve, jejího učení a poslání v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. a) zákona dále pak zápis o založení UPŘKC v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. b) zákona.

1. Posuzování části návrhu na registraci podle ust. § 10 odst. 2 písm. d) a § 10 odst. 3

Podle § 10 odst. 2 písm. d) zákona návrh na registraci církve a náboženské společnosti musí obsahovat základní dokument. Náležitosti základního dokumentu pak stanoví § 10 odst. 3 zákona. Po přezkoumání návrhu na registraci bylo zjištěno, že základní dokument Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále také jen „UPŘKC“) nemá náležitosti stanovené citovanými ustanoveními zákona, a v tomto byla vyhotovena dne 01.07.2011 výzva ministerstva k doplnění, která byla navrhovateli doručena dne 8.7.2011. Současně bylo usnesením č.j. MK 34467/2011 OC ze dne 1.7.2011 rozhodnuto, že se řízení ve věci přerušuje, a to na dobu tří měsíců ode dne jeho doručení navrhovateli (tj. od 8.7.2011). Z povinných zákonných náležitostí bylo v základním dokumentu potřeba doplnit následující:

a) V případě ustanovení týkajících se základní charakteristiky církve (§ 10 odst. 2 písm. a) zákona) bylo třeba specifikovat vztah UPŘKC ke katolické víře, vyznávané katolickými církvemi působícími na území ČR a k tradici východních křesťanských církví.

b) Do základního dokumentu církve bylo nutno dle ustanovení § 10 odst. 2 písm. d) doplnit požadované náležitosti dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona, tj.:

1) V souladu s § 10 odst. 3 písm. d) zákona bylo zapotřebí upřesnit omezení způsobu jednání statutárního orgánu „v majetkoprávních záležitostech“ (bod 4 základního dokumentu), neboť z původního znění nebylo seznatelné, zda se toto omezení jednatelského oprávnění statutárního orgánu bude projevovat navenek vůči třetím osobám.

2) V souladu s § 10 odst. 3 písm. f) zákona bylo potřeba explicitně upravit, zda církev bude k evidenci navrhopat pouze evidované právnické osoby zřizované dle ust. § 15a odst. 1 písm. a) zákona („orgán registrované církve ..., řeholní a jiná

církevní instituce“), nebo také evidované právnické osoby dle ust. § 15 odst. 1 písm. b) („účelové zařízení“).

3) V souladu s § 10 odst. 3 písm. f) zákona rozlišit, které z uváděných organizačních složek církve (farnosti, řády, kláštery, biskupství, metropole) budou navrhovány k evidenci jako evidované právnické osoby a které nikoli. U všech organizačních složek, které mají být evidovanými právnickými osobami, bylo dále třeba označit jejich statutární orgány. Do úpravy organizační struktury církve bylo rovněž třeba zapracovat právní postavení Synodu církve, který je v základním dokumentu opětovně zmiňován (např. čl. 4 a čl. 10) a jehož pravomoci (schvalování změny základního dokumentu, ustanovování hlavy církve) jsou velmi významné.

4) V souladu § 10 odst. 3 písm. h) zákona specifikovat neurčitý pojem „*morální zákony*“, zejména zda se jím rozumí pouze psaná pravidla, popřípadě jak jsou tato pravidla kodifikována.

5) V souladu s § 10 odst. 3 písm. i) zákona doplnit informaci o začlenění církve do struktur mimo území České republiky (bod 9 základního dokumentu), a to zvláště s ohledem na předloženou základní charakteristiku církve, dle níž je slovo „*ukrajinská*“ v názvu církve „...*spojeno s duchovním probuzením a reformou církve mající svůj počátek na Ukrajině*...“, neboť ministerstvo shledalo rozpor mezi touto základní charakteristikou a základním dokumentem.

6) Ministerstvo dále ve své výzvě upozornilo UPŘKC, že v souladu s ust. § 10 odst. 3 písm. a) zákona se musí lišit název církve od názvu právnické osoby, která již působí na území České republiky nebo která již o registraci požádala, a že v rámci registračního řízení bude dále podrobněji zkoumána možnost záměny názvu církve s již registrovanou Církví řeckokatolickou. Proto byla UPŘKC již ve výzvě upozorněna, zda název církve ještě vhodným způsobem nezměnit tak, aby nebezpečí záměny bylo vyloučeno nebo alespoň sníženo.

Navrhovatel ve stanovené lhůtě doručil dne 1.8.2011 ministerstvu doplnění návrhu na registraci. Ministerstvo podání navrhovatele přezkoumalo a shledalo, že návrh na registraci i po doplnění obsahuje nedostatky, které je třeba odstranit.

V základním dokumentu církve (ve znění doručeném dne 1.8.2011) bylo potřeba opravit a upřesnit bod 4. Základního dokumentu, a to zejména část: „*Hlava UPŘKC nemůže jednat proti rozhodnutím Synodu a základním článkům víry UPŘKC. Pokud hlava UPŘKC jedná proti rozhodnutí Synodu UPŘKC a základním článkům víry UPŘKC, pak jeho úkony jsou neprávoplatné i vůči třetím osobám*“. Uvedené ustanovení bylo třeba upřesnit tak, aby třetí osoby byly schopny bez důvodných pochybností z výpisu z Rejstříku registrovaných církví a náboženských společností rozlišit, zda je hlava UPŘKC k danému úkonu oprávněna či nikoli.

Dále bylo třeba opravit bod 6 základního dokumentu, neboť u centra humanitární a charitativní pomoci a u center vysvobození ze závislostí bylo potřeba doplnit, kdo jmenuje a odvolává jejich statutární orgány (§ 10 odst. 3 písm. f) zákona).

Dne 31.8.2011 bylo ministerstvu doručeno doplnění obsahující doplnění základního dokumentu jako nové úplné znění základního dokumentu.

Posuzování otázky zaměnitelnosti názvu UPŘKC

Vzhledem k podobnosti názvu UPŘKC s již registrovanou církví a náboženskou společností – Církví řeckokatolickou, IČ: 73632465, rozhodlo ministerstvo dne 18. října 2011 o ustanovení znalce v oblasti ochranných známek, JUDr. Petra Přehnila, Ph.D., na posouzení názvu církve z hlediska zaměnitelnosti s názvem jiné již registrované církve a náboženské společnosti, popřípadě s názvem jakékoliv jiné právnické osoby. Závěry znalce v posudku zněly takto:

*„Návrh na registraci církve/ náboženské společnosti „Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve“ obsahuje název snadno zaměnitelný s názvem jiné již registrované církve a náboženské společnosti na území ČR, a to subjektu o názvu „Církev řeckokatolická“.
...Skutkovým faktem dle znalce je že užití zaměnitelného názvu může být parazitováním na pověsti, nanejvýš v případě, že historicky je pověst Církve řeckokatolické bohatě dokumentována a zjištělná, existuje, její činy jsou v dějinách známy a ověřitelné. V případě předloženého názvu Ukrajinská pravověrná řecko-katolická církev tato možnost „ověření pověsti označení a služeb pod ním nabízených“ chybí a její pověst bude vždy drtivou většinou spotřebitelů vnímána jako pověst instituce navazující, konající se souhlasem původního uživatele názvu Církev řeckokatolická.“*

Na základě svých zjištění znalec konstatoval, že *„uvedená a popsaná zaměnitelnost názvů církvi a náboženských společností v ČR je potenciálně nebezpečná pro jakoukoliv jinou registrovanou církev a náboženskou společnost na území ČR tím, že může klamat spotřebitele v přesném určení subjektu a jeho poslání a v určení provozovaných služeb a může poškodit dobrou pověst církve či náboženské společnosti se starším označením – starším zaměnitelným názvem.“*

Zaměnitelnost názvu UPŘKC s názvem Církve řeckokatolické konstatoval ve svém znaleckém posudku č. 1/1347/2011 ze dne 31. 1. 2012 také znalec Mgr. František Fojtík, pro oblast religionistiky:

„...v případě sousloví „řeckokatolická“ se naopak domnívám, že „patří“ neoddělitelně k identitě konkrétní církve, Církve řeckokatolické a jeho užití jinou církví považuji za problematické. Tím, že registrující se Ukrajinská pravověrná řecko-katolická církev používá ve svém názvu sousloví „řecko-katolická“, tak ačkoliv je tvar sousloví mírně odlišný (pomlčka), domnívám se, že ji tímto činí zaměnitelnou s již registrovanou Církví řeckokatolickou, a to navzdory dalším dvěma přídavným jménům v názvu: Ukrajinská a pravověrná.“

Znalecký posudek Filosofické fakulty Ostravské univerzity, který byl zadán v oblasti religionistiky, se k otázce zaměnitelnosti názvu vyjadřuje takto:

„UPŘKC se dostatečně odlišuje výrazným přívlastkem „pravověrná“ a nelze jí upřít právo se i ve svém názvu hlásit k východní řeckokatolické tradici, přestože asi teprve budoucnost ukáže jakým směrem se její teologie i praxe vyvine.“

Ministerstvo se ve svém závěru ohledně možné zaměnitelnosti názvu UPŘKC s Církví řeckokatolickou ztotožnilo se znaleckými posudky JUDr. Přehnila a Mgr. Fojtíka. Bylo přitom vedeno následujícími úvahami.

Označení „církve řeckokatolická“ je obecně užíváno pro církve východního byzantského obřadu, které jsou ve společenství s římským biskupem (papežem) a tvoří část celosvětové Katolické církve. UPŘKC podle svého základního dokumentu i dalších vyjádření není podřízena papeži, tudíž ji nelze označit za církve, která je společenstvím s římským biskupem. Tím se vymyká obecně chápanému významu pojmu „řeckokatolická církev“. V České republice zaregistrovaná Církev řeckokatolická naproti tomu pod obecné vymezení řeckokatolické církve spadá. Slovo „ukrajinská“ v názvu UPŘKC pak nemůže být dostatečně rozlišující, neboť i řeckokatolické církve podřízené papeži používají ve svých názvech národní označení (vedle Ukrajinské řeckokatolické církve, např. Bulharská řeckokatolická církev, Maďarská řeckokatolická církev apod.). Ani slovo „pravověrná“ v názvu pak nemůže dostatečnou odlišnost zajistit. Problematičnost zaměnitelnosti názvu UPŘKC s Církví řeckokatolickou umocňuje ještě fakt, že v případě UPŘKC se historicky jedná o církev a náboženskou společnost, která se z Církve řeckokatolické vydělila a její misijní činnost je v současnosti nastavena směrem právě ke katolíkům. V praxi se tedy jedná o dva subjekty, které spolu „soutěží“ o v podstatě totožnou skupinu lidí (věřících). Možná zaměnitelnost se zaregistrovanou Církví řeckokatolickou nebo vyvolání dojmu, že v případě UPŘKC se jedná o jinou řeckokatolickou církve, která je podřízena římskému biskupovi, je tedy poměrně akutní. To konstatuje i posudek znalce Mgr. Fojtíka:

„Ani toto rozlišení (použití slova „pravověrný“ – pozn. ministerstva) ale nic nemění na praktické zkušenosti, dle které samotní věřící například z řad Ukrajinců si snadno mohou zaměnit UPŘKC s oficiální Církví řeckokatolickou. Při diskusi ze strany členů přípravného výboru UPŘKC (otce Václavem a paní Jeníčkovou) bylo z jejich strany připuštěno, že název církve je problematický. Otec Václav sice deklaroval, že změnitelnost je málo pravděpodobná, neboť v každé liturgii se odlišnost zmiňuje v tom smyslu, že je vzpomínána hierarchie biskupů, kterou UPŘKC uznává. Nicméně vzápětí přiznává, že se stává, že věřící si nedokáží církve správně zařadit, v takovém případě je jim odlišnost vysvětlována.“

Z výše uvedeného tedy vyplývá možnost záměny obou církví a poškození etablované Církve řeckokatolické v souvislosti s takovouto záměnou církví. V souladu s čl. 16 odst. 4 Listiny základních práv a svobod může být výkon práva na svobodný projev náboženství či víry a činnosti s tím související omezen zákonem v případech nezbytně nutných k ochraně práv a svobod druhých. Ministerstvo mimo jiné upozornilo UPŘKC již ve své výzvě k doplnění návrhu na registraci církve ze dne 1.7.2011, č.j. MK 34454/2011 OC, že název církve se musí lišit od názvu právnické osoby, která již působí na území České republiky, nebo která již o registraci požádala (§ 10 odst. 3 písm. a) zákona). V této souvislosti tedy také ministerstvo doporučilo UPŘKC zvážit, zda by nebylo vhodné název církve ještě vhodným způsobem změnit, aby nebezpečí záměny bylo vyloučeno nebo alespoň sníženo.

V podání ze dne 29.7.2011, č.j. MK 39646/11 POD, UPŘKC nejprve možnost takovéto záměny kategoricky popřela, nicméně v podání ze dne 31.1.2012, č.j. MK 9727/12 POD, požádala UPŘKC ministerstvo o změnu názvu na „Pravověrnou katolickou církve“. Následně dne 7.2.2012 však v návaznosti na zjištění nutnosti předložení nového znění základního dokumentu církve a náboženské společnosti (§ 10 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb.) a nových podpisových archů s předepsaným novým názvem církve a náboženské společnosti (§ 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb.) při takovéto změně názvu registrující se církve, požádala UPŘKC o zachování původního názvu církve podáním č.j. MK 10788/12 POD. Následně na výzvu ministerstva ze dne 14.2.2012, č.j. MK 11610/2012 OC, o vyjádření jasného stanoviska ohledně změny názvu církve, potvrdila UPŘKC vyjádřením ze dne 28.2.2012, č.j. MK 14255/12 POD, že trvá na původním názvu církve, tedy „Ukrajinská pravověrná řecko-

katolická církev“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že UPŘKC bylo známo riziko možných potíží v průběhu registračního řízení z důvodu možnosti zaměnitelnosti názvu církve s Církví řeckokatolickou, na které byla rovněž ze strany ministerstva upozorněna, přičemž však možnost ke změně názvu církve nevyužila.

Dne 21.3.2012 bylo ministerstvu zasláno podání UPŘKC, č.j. MK 18109/12 POD, obsahující rešeršní zprávu Mgr. Michaely Chytilové, českého patentového a známkového zástupce a evropského zástupce pro ochranné známky a vzory, a soudního znalce v oboru patenty a vynálezy. Předmětem rešeršní zprávy bylo prověření označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“ v Databázi českých národních ochranných známek, v Databázi komunitárních ochranných známek, v Databázi mezinárodně zapsaných ochranných známek s designací ČR a EU, v rejstřících Ministerstva kultury ČR a zápisné způsobilosti označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“ v rámci těchto databází a rejstříků. Ze závěru rešeršní zprávy vyplynulo, že Mgr. Chytilová ve výše uvedených databázích nenalezla žádnou shodnou nebo podobnou ochrannou známku, pouze v rejstříku ministerstva byla nalezena jedna registrovaná církev s označením Církev řeckokatolická. Mgr. Chytilová uvádí, že vzhledem k tomu, že existuje např. více pravoslavných církví nebo bratrských či evangelických církví, pak by při zaregistrování UPŘKC jako církve ministerstvem neměl nastat problém při užívání označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“, nicméně nevylučuje, že by Církev řeckokatolická mohla vznést nějaký nárok ve smyslu neužívání označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“. Mgr. Chytilová dále uvádí, že rešeršní zpráva byla provedena pouze jako podpora odhadu pravděpodobnosti zápisu označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“, přičemž konečné rozhodnutí o zápisné způsobilosti tohoto označení je na uvážení Úřadu průmyslového vlastnictví.

Rešeršní zpráva se však podrobně nezabývá detailním srovnáním všech aspektů označení „Církev řeckokatolická“ a „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“ a z toho plynoucích možností záměny těchto dvou subjektů průměrným spotřebitelem, a pouze reflektuje faktický stav prověřením výskytu označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“ v databázích ochranných známek a rejstříku ministerstva. Oproti tomu znalecký posudek JUDr. Petra Přehnila, Ph.D. zohledňuje při srovnání a posouzení zaměnitelnosti těchto dvou označení například vizuální shodu, fonetickou shodu, sémantickou shodu, shodu z hlediska dominantních prvků či shodu z hlediska celkového domu na průměrného spotřebitele, a další aspekty. Dle názoru ministerstva tedy výstupem rešeršní zprávy není směrodatné posouzení zaměnitelnosti názvu, nýbrž pouze prověření výskytu označení „Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev“ v uvedených databázích a rejstřících a reflexe možného nároku Církve řeckokatolické na omezení UPŘKC v užívání tohoto označení.

Název UPŘKC je tak v rozporu s § 4 odst. 4 zákona zaměnitelný s názvem jiné registrované církve a náboženské společnosti, a to Církve řeckokatolické.

V souvislosti se závěry znalců ohledně zaměnitelnosti názvu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve a Církve řeckokatolické a v návaznosti na žádost Církve řeckokatolické ze dne 6.3.2012, č.j. MK 16019/12 POD, rozhodlo ministerstvo o přistoupení účastníka k řízení o registraci. Usnesením ze dne 12.3.2012, č.j. MK 16427/2012 OC, přistoupila k řízení Církev řeckokatolická podle ustanovení § 27 odst. 2 písm. a § 76 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Účastníky řízení jsou taktéž další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Církev řeckokatolická může být dotčena ve svých právech kvůli zaměnitelnosti názvu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve s názvem Církve řeckokatolické.

2. Posuzování části návrhu na registraci podle ust. § 10 odst. 2 písm. c)

V rámci registračního řízení ministerstvo provedlo šetření, zda podpisové archy obsahují v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. c) zákona podpisy 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice s uvedením jejich osobních údajů podle § 3 písm. c) zákona. Za osobu hlásící se k církvi a náboženské společnosti se podle ustanovení § 3 písm. b) zákona považuje osoba, které podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů církve k ní přináleží.

Ministerstvo přezkoumalo všechny předložené podpisové archy, zejména zda uvedené osobní údaje splňují zákonné požadavky rovněž ke dni podání návrhu na registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve.

Z podpisových archů předložených ministerstvu společně s návrhem na registraci UPŘKC a posléze doplněných podáním ze dne 14.6.2011 (tj. celkem podpisové archy 1 - 55) splňovalo požadavky zákona ke dni podání nového návrhu pouze 288 osob. U zbylých uvedených jmen nesouhlasily osobní údaje podle zákona, zejména pak adresa trvalého bydliště, objevovaly se nedostatky v rodných číslech, nečitelné údaje apod.

Z nových doplnění návrhu na registraci, podaných po tomto datu, předložených přípravným výborem k novému návrhu na registraci dne 1.8.2011 (podpisové archy 56 - 58), splňovalo požadavky podle § 10 odst. 2 písm. c) zákona 25 osob. Celkem tedy bylo dosaženo počtu 313 zletilých občanů hlásících se k Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církvi.

Z celkového počtu 419 podpisů osob (podpisové archy 1 – 58) ministerstvo tedy na základě porovnání údajů těchto osob s údaji z evidence obyvatel vyřadilo 106 osob. V podpisových arších byly zjištěny některé chybné údaje, například v archu č. 1 byl z důvodu uvedení chybné adresy, jména či nečitelnosti údajů uznán pouze jediný podpis, ačkoliv na archu bylo uvedeno celkem 10 osob.

V rámci řízení o návrhu na registraci církve a náboženské společnosti ministerstvo zjišťuje, zda údaje v návrhu na registraci odpovídají skutečnému stavu. Z tohoto důvodu standardně postupuje tak, že osobám, které jsou v návrhu na registraci uvedeny jako osoby hlásící se k církvi a náboženské společnosti zasílá dotazníky, zda se skutečně k dané církvi a náboženské společnosti hlásí. V případě návrhu na registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve bylo dotazováno celkem 311 osob uvedených na podpisových arších. Z nich odpovědělo ministerstvu celkem 47 osob, že se k Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církvi nehlasí a nejsou jejími členy. Z těchto 47 osob pak 3 osoby zpochybnilly pravost svého podpisu na podpisovém archu, a uvedly, že se jednalo o podvod. Uvedeným šetřením byl tak prokázán počet celkem 264 zletilých osob hlásících se k Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církvi.

Navrhovatel doplnil podáním ze dne 27.3.2012 další podpisy věřících (podpisové archy č. 59 - 72). Z celkového počtu 45 osob na podpisových arších bylo po kontrole osobních údajů ministerstvem uznáno 38 podepsaných osob. Dále byly podáními ze dne 16.4.2012 doplněny další podpisové archy (č. 73 – 78), kdy bylo z celkového počtu 16 osob uznáno po kontrole osobních údajů celkem 5 podepsaných osob.

Uvedeným šetřením tak bylo prokázáno, že skutečný počet osob hlásících se k Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církvi činí celkem 307 osob, a je tak naplněn zákonný požadavek podle § 10 odst. 2 písm. c) zákona.

3. Ostatní posuzované skutečnosti

V souladu s § 14 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona bylo dále posuzováno, zda činnost UPŘKC není v rozporu s jejím základním dokumentem a s podmínkami stanovenými zákonem a zda údaje v návrhu na registraci odpovídají skutečnému stavu věci.

Jelikož k posouzení otázek především věrouky a organizace této církve bylo třeba odborných znalostí, které nemají úřední osoby a nelze je ani opatřit u jiného správního orgánu, ustanovilo ministerstvo znalce, a to pana Mgr. Františka Fojtíka. Vzhledem k obtížnosti zkoumaného případu vyžadujícího zvláštního vědeckého posouzení a rovněž vzhledem k námitkám Církve řeckokatolické vůči posudku Mgr. Fojtíka byla zpracováním znaleckého posudku pověřena také Filozofická fakulta Ostravské univerzity v Ostravě.

Základní dokument musí podle § 10 odst. 3 písm. f) zákona obsahovat organizační strukturu církve a náboženské společnosti. Základní dokument Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve popisuje organizační strukturu takto: „UPŘKC v době svého vzniku je biskupstvím a její součástí jsou sbory, archimandrie a monastýry. UPŘKC se může rozrůst v metropoli skládající se z několika biskupství (diecézí). Metropoli i jednotlivá biskupství ustanovuje Synod UPŘKC. Jednotliví biskupové jsou jmenováni Synodem UPŘKC a svěceni hlavou UPŘKC a dvěma dalšími biskupy, které k tomu pověřuje Synod UPŘKC. Sbory ustanovuje a ruší hlava UPŘKC anebo jednotliví biskupové diecézí, do kterých jsou dané sbory začleněny. Statutárním orgánem sboru je presbyter a ustanovuje ho za souhlasu rady sboru biskup diecéze, do které je sbor začleněn na neomezenou dobu. Rada sboru má 10 členů a je ustanovena věřícími daného sboru. Archimandrie a monastýry ustanovuje hlava UPŘKC, anebo jednotliví biskupové diecézí, do kterých jsou dané archimandrie a monastýry začleněny. Zrušení archimandií a monastýrů se nepředpokládá. Jejich statutárním orgánem jsou představení, kteří jsou ustavováni a odvoláváni dle jejich vnitřních pravidel.“

Ministerstvo znalci Mgr. Fojtíkovi i znaleckému ústavu Filosofické fakulty Ostravské univerzity položilo stejnou otázku „Jaká je stávající organizační struktura církve? Odpovídá tato tvrzením uvedeným v základním dokumentu církve?“

Znalec Mgr. Fojtík na tuto otázku v posudku ze dne 31. 1. 2012 odpovídá takto:

„V současné době UPŘKC fakticky žádnou strukturu nemá. ... Z porovnání praktického náboženského života s dokumenty církve je nepochybné, že stávající organizační struktura církve v reálu neodpovídá deklarované struktuře v Základním dokumentu, a to téměř v žádném ohledu.“

Dále znalec Mgr. Fojtík uvádí:

„UPŘKC nemá v současné době žádnou hierarchickou strukturu. Jejím členem je jediný kněz, a to právě pan Stanislav Cigánek (otec Václav). ... V současné době UPŘKC fakticky žádnou strukturu nemá. ... V současné době však UPŘKC nemá žádného biskupa ani ustavené archimandrie či monastýry, ba dokonce ani jednotlivé sbory tak, jak je definuje sám Základní dokument. Dle Základního dokumentu jsou sbory ustanovovány hlavou UPŘKC (hlava není

zatím zvolena) nebo jednotlivými biskupy (církve zatím žádné nemá) ... Vedení UPŘKC očekává, že deklarovanou strukturu bude uvádět v život po registraci církve. Z mého pohledu však bude toto „oživování“ struktury velmi obtížné. Jako příklad lze uvést ustavení statutárního orgánu, tzv. ordináře neboli hlavy církve. Podle Základního dokumentu je ordinář UPŘKC ustaven synodem (Základní dokument, čl. 4, odst. 8). Členy synodu však mohou být pouze biskupové a archimandrité (představení klášterů). UPŘKC však v současné době nemá žádného biskupa ani kláštery, takže není, kdo by tvořil synod. Bez synodu nelze ustanovit ordináře. Situaci komplikuje fakt, že biskupy jmenuje synod a jsou svěceni ordinářem a dvěma dalšími biskupy. Je tedy pravděpodobné, že UPŘKC bude ještě delší dobu fungovat v jakémsi organizačním provizoriu.“

Znalecký posudek Filosofické fakulty Ostravské univerzity ze dne 12. 10. 2012 na stejnou otázku odpovídá takto:

„UPŘKC, tak jak v současné době funguje, nenaplňuje strukturu tak, jak je uváděna v Základním dokumentu. Ta je spíše přáním či projektem. Často jsem se taky v UPŘKC setkával s až naivním očekáváním toho, co bude, až bude dosaženo registrace. Tato skupina tedy z velké části žije výhledem do budoucna.“

K tomuto dále znalecký posudek Filosofické fakulty Ostravské univerzity uvádí:

„Vzhledem k tomu, že struktura „církve“ se mi zdá spíše ve stadiu plánů než ustálené struktury, ptal jsem se dále:

Kolik máte v současné době členů synodu? Kolik biskupů? Kolik představených monastýrů?

Můj dojem mi potvrdil P. Cigánek svou odpovědí:

„Část našich stanov, která se zmiňuje o monastýrech a biskupech, má formu projektu. Struktura zatím není ustanovena. Nemáme ani biskupa ani synod ani žádný monastýr. Ani hlava UPŘKC není zatím zvolena. Jménem církve jedná přípravný výbor, jak to umožňuje zákon o církvích.“

Z výše uvedeného tedy plyne, že struktura UPŘKC neodpovídá v mnoha směrech a do velké míry skutečnému stavu společenství. Základní problém spatřuje ministerstvo zejména ve stávajícím uspořádání církve, které nejenže neodpovídalo údajům v základním dokumentu v době podání návrhu na registraci, ale za více než rok se deklarované struktury ani nepřiblížilo. UPŘKC nevyvíjí v tomto směru ani žádnou činnost, která by vedla k rozšíření základny duchovních v církvi, či zřízení řádových, klášterních či jim podobných institucí náležejících k UPŘKC. Taková činnost přitom v žádném případě není vázána na fakt registrace, neboť církve a náboženská společnost je společenstvím osob, které může, ale nemusí mít právní subjektivitu.

Diskrepance mezi skutečným vnitřním uspořádáním UPŘKC a uspořádáním deklarovaným v základním dokumentu je přitom zásadní a dotýká se v podstatě všech v základním dokumentu uvedených orgánů, které jak bylo znaleckými posudky prokázáno ve skutečnosti neexistují. Zákon sice ve svém ust. § 10 odst. 5 umožňuje registraci církve a náboženské společnosti jejíž členové statutárního orgánu nejsou v době registrace ustaveni, ze základního dokumentu UPŘKC je však zřejmé, že ještě delší dobu po případné registraci církve nebude

možno ustanovit statutární orgán církve, neboť synod, který jej ustanovuje mohou tvořit pouze biskupové a archimandrité. UPŘKC však v současné době nemá žádné biskupy ani kláštery a jejich představené, kteří by tuto funkci mohli plnit, přičemž není jasné, jak budou biskupové UPŘKC ustaveni. Existence církve v takovémto provizorním stadiu by tedy mohla být záležitostí nikoli měsíců, nýbrž let. Stát přitom žádnou konkrétní vnitřní strukturu církve a náboženským společenstvem nevnučuje. To je autonomním rozhodnutím samotné církve a náboženské společnosti. Účelem základního dokumentu je pak pro účely registrace podat státu informaci o tom, jak církev a náboženská církev skutečně funguje. To se však v případě UPŘKC nestalo.

Ministerstvo tudíž shledalo, že údaj v základním dokumentu UPŘKC v bodě podle § 10 odst. 3 písm. f) neodpovídá skutečnosti.

Základní dokument musí podle § 10 odst. 3 písm. i) zákona obsahovat informaci o začlenění církve a náboženské společnosti do struktur církve a náboženské společnosti mimo území České republiky. Bod 9 Základního dokumentu Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve k tomuto uvádí: „*V době svého vzniku UPŘKC není administrativně podřízena či začleněna do žádné církve/náboženské společnosti na území České republiky ani mimo ni. UPŘKC dále ve svém základním dokumentu uvádí, že „... UPŘKC je duchovně, ne však administrativně, spojena s „Ukrajinskou pravověrnou řecko-katolickou církví“ (sic!) na Ukrajině, jejíž proces registrace probíhá paralelně s procesem registrace UPŘKC“; „V budoucnu, po registraci obou církví, je možná administrativní podřízenost UPŘKC Vrchnímu Arcibiskupovi „Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve“ (sic!) na Ukrajině.*

Jak je uvedeno na internetových stránkách Byzantského katolického patriarchátu <http://vkpatriarhat.org.ua/cz/> tato církev na Ukrajině vznikla oddělením od oficiální Ukrajinské řeckokatolické církve a byla založena Pravověrným synodem biskupů dne 11.8.2009. Důvodem oddělení byl nesouhlas s věroukou hlášanou Ukrajinskou řeckokatolickou církví, kterou Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vnímá jako heretickou a popírající podstatu katolické víry a celého křesťanství. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině se dle svých slov snaží o reformu katolické církve, a to zejména odporem proti homosexualitě, juvenilní justici, tzv. gender ideologii, antipedagogice, eutanázii, atd. Vzhledem k pocitování rostoucí krize v církvi byl následně dne 5.4.2011 Pravověrným synodem biskupů založen Byzantský katolický patriarchát. Na svých webových stránkách <http://vkpatriarhat.org.ua/cz/> uvádí toto své poslání:

“Patriarchát sjednocuje všechny pravověrné křesťany pod duchovní autoritu, která plně reprezentuje pravdivé evangelium a Kristovo učení zde na zemi. Tato autorita je kategoricky oddělena od všech herezí a vyznává spasitelnou víru, která zabezpečuje všem, kteří jsou duchovní autoritě patriarchátu podřízeni, bezpečnou cestu ke spáse. Cílem Byzantského patriarchátu je zaštitit všechny věřící, kteří chtějí zachovat neporušený poklad katolické víry, nehledě na národnost či příslušnost do jakékoliv katolické církve či tradice.”

Prvním patriarchou byl zvolen P. Eliáš Antonín Dohnal. K dalším členům Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině patří také biskup Metoděj Richard Špiřík. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev požádala v roce 2009 o registraci jako církev na Ukrajině. Tento pokus o registraci této církve na Ukrajině nebyl úspěšný.

Činnost této církve na Ukrajině zahrnuje mimo jiné vydávání prohlášení k aktuálním tématům na Ukrajině. Prohlášení se ale neomezují pouze na Ukrajinu, jsou směřována i k představitelům jiných církví či států jako např. Spojeným státům americkým, Ruska, České republiky a Slovenska. K činnosti patriarchy Eliáše dále patří např. vyhlášení anathemy (klatby) nad papežem Benediktem XVI., Janem Pavlem II., německou kancléřkou Angelou Merkelovou, prezidentem USA Barackem Obamou a svobodnými zednáři. Všechna tato prohlášení jsou uveřejněna na internetových stránkách <http://uogcc.org.ua/cz/>, <http://vkpatriarhat.org.ua/cz/> a <http://www.community.org.ua/czindex.html>.

V těchto prohlášeních je často napadána Ukrajinská řeckokatolická církev, homosexualismus a gender ideologie, a to včetně jejich představitelů. Zejména ve vztahu k zastáncům genderu se v těchto prohlášeních objevují výzvy k omezení jejich občanských práv, konkrétně pak práva být volen a práva být zaměstnán ve veřejné správě, viz. dopis Genderistky se cpou do parlamentu adresovaný předsedovi vlády Ukrajiny ze dne 14. 10. 2012:

„Vážený pane premiére, předkládáme Vám charakteristiku a perspektivy tzv. Ženského konsorcia. Prosíme Vás, abyste učinil opatření, aby tyto genderistky nemohly být voleny do parlamentu, protože by šlo o konflikt v zájmech. Rovněž žádáme, aby představitelky této destruktivní ideologie nemohly volby kontrolovat, jak plánovaly, ani se zde dopouštět manipulací. Tak, jako nezákonně prosadily do úřadu Lutkovskou podobně by dostaly do parlamentu jedna druhou, aby obsadily všechna klíčová místa. Za nimi stojí zahraniční lobbyisté, kteří chtějí jejich prostřednictvím zničit národ. ... Byzantský katolický patriarchát varuje všechny občany Ukrajiny, aby toto genderové gestapo SS nebylo při volbách vpuštěno do parlamentu. Nedovolte, aby toto gender-gestapo ženského konsorcia kontrolovalo volby. Jejich cílem a cílem jejich zahraničních chleboďárců je morální, duchovní a fyzická autogenocida Ukrajiny.“

V Provolání před volbami (I. část: Puč zednářské skupiny) ze dne 17. 10. 2012 se uvádí:

„Co se týče kontroly voleb a manipulace, pak ji připravují lobbyisté amorálního Západu prostřednictvím genderistek. Gender ideologie a juvenilní justice jsou v rozporu se zájmy ukrajinského národa. Každý kandidát do parlamentu i každý člen volební komise, pokud má tento konflikt v zájmech, nemůže být ani kandidátem do parlamentu ani členem volební komise.“

V Provolání před volbami (II. část) ze dne 18. 10. 2012 se uvádí:

„Z politiky musí být vyloučeni všichni, kteří mají konflikt zájmů ve vztahu k Chartě základních hodnot (tuto chartu vyhlásil patriarchát dne 26. 10. 2012 - pozn. ministerstva). Všichni úředníci oblastních rad, okresních rad, orgánů místní vlády – musí být podrobeni personální prověrce. Vyřazení musí být i pracovníci, kteří mají konflikt v zájmech.“

„Co se týče voleb, kandidátem do parlamentu může být jen osoba, která nemá konflikt v prioritních zájmech. Genderistky, které prosazují genderovou ideologii a juvenilní justici, mají absolutně nepřípustný konflikt v zájmech. ... Tyto osoby nemohou zastávat žádnou funkci ve státních službách, počínaje obecním zastupitelstvem a konče ministerstvem či prezidentskou kanceláří. Pokud by byl nějaký poslanec podvodem zvolen a dodatečně by se vyjevilo, že má konflikt v zájmech, okamžitě musí být vyloučen z parlamentu.“

I ve vztahu k dalším skupinám zastávajícím odlišné názory se projevují znaky nesnášenlivosti. V dopise prezidentu Ukrajiny Jak dnes zachránit Ukrajinu? ze dne 6. 11. 2012 se apeluje na zákaz organizace svobodných zednářů. Autor dopisu „Aréna“ v katolickém Lvově jehovistům? ze dne 30. 7. 2012 se pozastavuje nad tím, že katolické město Lvov poskytlo nekřesťanské organizaci jehovistů prostory pro jejich setkávání. V dopise ze dne 29. 6. 2008 se autoři (mj. Antonín Dohnal a Richard Špiřík) obracejí na prezidenta Václava Klause s tím, aby dal kardinálu Vlkovi a prof. Halíkovi, nad kterými byla předtím vyhlášena anathema, na vědomí, že už v katedrále sv. Víta nemohou vykonávat církevní obřady. Dále se v tomto dopise uvádí:

„Tak jako sv. Prokop kdysi palicí vyhnal drzého preláta, který chtěl ničit Boží dílo, tak rovněž s palicí vyžene i preláta Vlka z úřadu, který teď už nezákonně okupuje.“

Zastánci genderové ideologie, mezinárodní organizace jako Evropská unie či OSN, svobodní zednáři a obhájcí homosexuality jsou běžně označováni jako původci zla a současného úpadku lidstva. Přestavitelé ostatních křesťanských církví pak proti tomuto zlu dostatečně nebojují nebo ho dokonce podporují. Např. v prohlášení Za Boha a Moldávii ze dne 5. 4. 2012 adresovaném biskupům a kněžím Moldávie se uvádí:

“Jak je vůbec možné, že na klíčové místo premiéra byl v Moldávii zvolen člověk, který nereprezentuje morální a lidské hodnoty? Je šokem, že tento reprezentant lidu koná pravý opak. Kvůli jidášským penězům se postavil proti lidu Moldávie a proti morálním a duchovním hodnotám svého národa. Pokud je válečný stav a nějaký vysoký důstojník se dopustí zrady národa, je vojenským soudem jako odstrašující případ odsouzen k smrti a zastřelen. ... Je třeba manifestovat do té doby, dokud nebude sesazen a postaven před soud, neboť prosazováním ideologie homosexualismu spojeného s juvenilní justicí prosazuje uzákonění zločinů proti lidskosti. Je to jidášská zrada národa a nevinných dětí. Kéž se váš odvážný krok za Boží zákony a za ochranu dětí stane precedentem pro celou Evropu, která vinou katolické hierarchie zradila všechny Boží a morální zákony a stáhla na sebe prokletí!”

V prohlášení ze dne 25. 8. 2010 Vyloučení z církve německé kancléřky Angely Merkelové (paní Merkelová je členem luteránské církve – pozn. ministerstva) se uvádí následující:

“Největším zločinem je, že pomocí intrik a podlostí, prosadila tzv. Lisabonskou smlouvu, která je ve své podstatě ideologií, jaká ničí lidskou přirozenost v kořeni a disponuje ji k démonské posedlosti. Merkelová prosadila nemorální homosexualitu i ducha antikristova jako základ této ideologie, která vede k masové sebevraždě, a tedy ke genocidě celé Evropy. ... TENTO ZLOČIN MERKELOVÉ JE VĚTŠÍ NEŽ ZLOČIN VŠECH NĚMECKÝCH ZLOČINCŮ ODSOUZENÝCH V NORIMBERKU ZA ZLOČINY PROTI LIDSKOSTI.”

V prohlášeních se dále objevují výzvy k odstoupení od mezinárodních konvencí o lidských právech a svobodách, představitelé Ukrajinské republiky jsou rovněž vyzýváni k vypuzení zahraničních charitativních organizací, např. v Provolání před volbami (II. část).

Výše zmíněné anathemy na církevní a politické představitele jsou pak vyhlášovány zejména z důvodu pozitivního přístupu k nekřesťanským představitelům (anathemy na církevní představitele) nebo pozitivního přístupu k homosexualitě (anathemy na politické představitele).

Z výše uvedené činnosti Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině a Byzantského katolického patriarchátu, který tuto církev zaštiťuje, je zřejmé, že se jedná o církev a náboženskou společnost, jejíž činnost je v rozporu s principy lidskosti a snášenlivosti, a která podporuje omezování osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a z těchto důvodů rozněcuje nenávist a nesnášenlivost (§ 5 zákona).

Ministerstvo se zabývalo vzájemným vztahem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, resp. Byzantským katolickým patriarchátem, a došlo k závěru o vzájemném propojení těchto skupin. Existuje důvodné podezření, že UPŘKC bude v ideové i organizační rovině Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině, resp. Byzantským katolickým patriarchátem, silně ovlivňována. Tento závěr je založen na následujících skutečnostech.

Ve znaleckém posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity je v Příloze 2 posudku obsaženo obsáhlé vyjádření doc. PhDr. Zdeňka Vojtíška, Th.D., soudního znalce v oboru sociálních věd, odvětví politologie se specializací na náboženský extremismus a terorismus, který se dlouhodobě skupinou UPŘKC na vědecké úrovni zabývá. Ve svém vyjádření mimo jiné uvádí, že *„Těsný vztah mezi skupinou občanů, kteří žádají o registraci Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na základě zákona 3/2002 Sb., a P. Eliášem Antonínem Dohnalem a jeho spolupracovníky a stoupenci považují za nepochybný. ... tento vztah je založen na osobních vazbách, shodných náboženských přesvědčeních, společné náboženské praxi a na sdílených postojích k církvi a celé společnosti. Z hlediska religionistiky je oprávněné hovořit o náboženském hnutí, které se utvořilo na základě duchovního působení P. Eliáše Antonína Dohnala a které sestává z několika organizací a z přesně neznámého počtu jednotlivců (patrně několika desítek). Je zřetelné, že Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev (ať bude její právní postavení jakékoli) je součástí tohoto hnutí, jehož kořeny jsou v 80. letech minulého století a jež je neformálně nazývané „dohnalovci“ či nověji a nepřesně „basiliáni“.“*

„Čtyři slovenští stoupenci P. Eliáše Antonína Dohnala zaslali na konci roku 2009 výzvu všem slovenským biskupům, aby se – kromě jiného – vzdali herezí a vyznali katolickou víru. Poté, co neuposlechli bratislavského arcibiskupa, který za tuto výzvu žádal jejich omluvu, byli tito tři kněží (mezi nimi P. Václav Stanislav Cigánek – mj. člen přípravného výboru UPŘKC – pozn. ministerstva) a jáhen suspendováni a exkomunikováni. Na tento trest reagovali postupným vyhlášením exkomunikace desítek slovenských i zahraničních církevních představitelů a založením nové řehole Societa Santi Basillii Magni. Tyto činy (exkomunikace církevních představitelů ani založení řádu) ovšem nejsou z hlediska církevního práva platné. Prezentace této skupiny na veřejnosti hojně využívala textů i obrazového materiálu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, tedy ukrajinské části společenství P. Antonína Eliáše Dohnala.“

V podpisovém archu č. 11 doloženém k návrhu na registraci UPŘKC je pod č. 1 uveden jako osoba hlásící se k UPŘKC pan Antonín Dohnal (tj. patriarcha Eliáš) a pod č. 2 pan Richard Špiřík – blízký spolupracovník P. Eliáše Antonína Dohnala (toho času biskup Metoděj Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině). Také v posudku Mgr. Fojtíka je uvedeno, že *„Církev na Ukrajině je z hlediska věrouky pro Cigánkovu UPŘKC inspirací, podle svého vlastního vyjádření je s ní v záležitostech věrouky v jednotě.“*, ačkoli vzápětí uvádí, že *„UPŘKC chce být podle Cigánka z hlediska církevní struktury samostatná a na UOGCC (Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva) nezávislá.“*

Spojení je možno také doložit tím, že vzhledem k tomu, že UPŘKC má fakticky pouze jednoho duchovního (tj. pana Stanislava Cigánka), využívá externích duchovních, jak je uvedeno v posudku znalce Mgr. Fojtíka: „*Církev je vedena otcem Václavem (Stanislav Cigánek). Kromě něj nemá církev žádné jiné duchovní s výjimkou externích duchovních, kteří slouží v církvi občasně (nezávislí kněží ze Slovenska nebo kněží z Ukrajiny – z UOGCC – tj. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva).*“ Dále v textu znaleckého posudku Mgr. Fojtíka nalezneme také informaci, že: „*V průběhu ledna byl v České republice na návštěvě biskup UOGCC Metoděj (R. Špiřík), který sloužil 4 roky jako farář v chrámu sv. Klimenta v Praze. V průběhu svého pobytu v ČR poskytoval duchovní podporu věřícím UPŘKC.*“ Společenství řecko-katolických věřících v Chrámu sv. Klimenta v Praze dle vyjádření Mgr. Fojtíka ve znaleckém posudku navštěvoval od roku 1998 také p. Stanislav Cigánek, „*kde se seznámil s množstvím ukrajinských věřících, mezi kterými našel přátele a souvěrce, kteří byli podobně nastaveni ve věci učení a zbožnosti.*“

Patriarcha Eliáš (Antonín Dohnal) se osobně zasazoval o registraci UPŘKC s tím, že jde o součást Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve. V dopise ze dne 16. 1. 2010 uvádí: „*Drazí dobrodinci, obracíme se na vás prosbou o pomoc při založení ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (UPŘKC) v Čechách. Tato církev má své centrum na Ukrajině a je znakem obrození katolické církve ... Naše církev má své ukrajinské řeckokatolíky i v Čechách, ale oni nemohou být státem zaregistrováni, protože většina z nich nejsou občany ČR – jsou zde přechodně na práci jako dělníci. Byli by rádi, kdyby mohli mít v ČR svou církev.*“ V závěru dopisu je pak uvedeno: „*Prosbu za registraci UPŘKC předkládají české sestry na Ukrajině a Eliáš A. Dohnal OSBM, biskup.*“ Poté následuje kontakt na zmocněnkyni přípravného výboru UPŘKC paní Vlastu Jeníčkovou a odkaz na formulář podpisového archu ve formátu Word.

V dalším dopise ze dne 21. 1. 2010 biskupové Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve uvádějí:

„Proto vyzýváme všechny upřímné katolíky, aby se nenechali zastrašit lžemi ČBK (Česká biskupská konference – poznámka ministerstva), ale naopak podpořili založení UPŘKC i v České republice. UPŘKC je alternativou proti zkompromitované heretické a apostatické struktuře ČBK.“

V podpisových arších (např. podpisové archy č. 9, 10, 12, 21, 22, 23, 24, 26, 36, 45, 58, aj.) tak lze dohledat mnoho podpisů obyvatel měst Budišov nad Budišovkou a Staré Oldřůvky (kde je umístěno sídlo UPŘKC a kde se nachází také trvalé bydliště zmocněnkyně přípravného výboru paní Vlasty Jeníčkové), která leží v těsné blízkosti, a kde se také nachází nejpočetnější komunita věřících UPŘKC, jak uvádí také znalec Mgr. Fojtík. Jak vyplývá z životopisu patriarchy Eliáše uvedeného na internetových stránkách Čtyři slova z Ukrajiny <http://www.community.org.ua/czauthors.html>., patriarcha právě v Budišově nad Budišovkou v minulosti působil.

Vzhledem k napjatým vztahům mezi UPŘKC a Církví řeckokatolickou a Církví římskokatolickou, je vysoce pravděpodobné, že ustanovení biskupů UPŘKC může provést pouze některý z biskupů Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. Případně může dojít k tomu, že biskupem UPŘKC bude přímo některý z nynějších ukrajinských biskupů (podle neověřených zpráv z médií byl patriarcha Eliáš, který je občanem ČR, z Ukrajiny vyhoštěn). Spojení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině

s Českou republikou vyplývá ostatně i z faktu, že ze čtyř biskupů Byzantského katolického patriarchátu jsou dva občané České republiky – patriarcha Eliáš (Antonín Dohnal) a biskup Metoděj (Richard Špiřík). První anathemy pak byly vyhlášovány na představitele katolické církve v České republice (kardinál Vlk, biskup Hučko, kněz Halík). K těmto anathemám a dalším rozhodnutím Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině se UPŘKC hlásí (viz dopis Neo-inkvizice na Ministerstvu kultury ze dne 28. 10. 2012). O vlivu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve a Byzantského katolického patriarchátu na věřící UPŘKC svědčí i fakt, že své webové stránky mají i v české jazykové verzi <http://uogcc.org.ua/cz/>, <http://vkpatriarhat.org.ua/cz/>, <http://www.community.org.ua/czindex.html>. Vzhledem k nepatrnému rozdílu mezi názvem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi působící na Ukrajině (rozdíl je pouze ve spojovníku ve slově řeckokatolická u UPŘKC) je takřka nemožné nejen pro občana, ale i samotné věřící UPŘKC rozeznat, že se nejedná o prezentaci UPŘKC. Na těchto stránkách jsou přitom v češtině uveřejněna všechna výše zmíněná prohlášení vyzývající k omezování osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a rozněcují z těchto důvodů nenávist a nesnášenlivost.

I když podle obou znaleckých posudků nebyly shledány v dosavadní činnosti UPŘKC projevy nesnášenlivosti, bylo zároveň shledáno, že společenství věřících UPŘKC je svou povahou roztržité a jednotlivé věřící v rámci UPŘKC sdružuje spíše negativní postoj k oficiální nauce římskokatolické a řeckokatolické církve, než oficiální věrouka UPŘKC, která svou povahou není konzistentní a doposud se neustále mění a vymezuje. To dotvrzuje i fakt, že řada důležitých zásad věrouky a morálních postojů není v UPŘKC dosud vyjasněna. Ve svém znaleckém posudku ze dne 31.1.2012 znalec pan Mgr. František Fojtík mimo jiné uvedl následující:

„V registrující se církvi se sdružují nejrůznější nesourodé skupiny věřících, které spojují spíše obecné ideály, ale ve věcech teologie, učení, v projevech kultu nebo výkonu ritu se výrazně liší. Zde nutno podotknout, že prozatím i tato obecnější (ideová) rovina dokáže členy církve pevně spojit, což lze přičíst entusiasmu, na jehož vlně je momentálně církev ve svých počátcích nesena. Dovolím si predikovat, že vznikající církev se nevyhnutelně zanedlouho ocitne ve fázi, kdy buďto bude zpřesňovat konkrétní podobu své věrouky a praktického výkonu kultu nebo, pokud tak neučiní, začne se štěpit na menší skupiny, které se budou postupně od jádra církve oddělovat.

Proces jasného ukotvení a sebeidentifikace nejen že v církvi není ukončen, ale stojí na úplném počátku. To v praxi znamená, že tvář církve, její dokumenty, směřování atd. se mění doslova před očima. I v průběhu vypracovávání znaleckého posudku, tedy po dobu 4 měsíců (...) představitelé registrující se církve měnili i zcela zásadní základy, na kterých církev stojí.

Znalec pan Mgr. Fojtík proto mluví spíše než o hotové církvi a náboženské společnosti o projektu takové církve a náboženské společnosti. V takto popsané situaci lze právem předpokládat, že toto ideové vakuum bude vyplněno již pevně vytvořenou věroukou „mateřské“ církve na Ukrajině. Příkladem může být postoj k homosexualitě, homosexualům či gender ideologii. Pro Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině je tato otázka stěžejní, přinejmenším pokud se jedná o jejich veřejná prohlášení (podle znalce Mgr. Fojtíka jsou vyjádření proti homosexualitě ve více než 400 prohlášeních). Z odpovědi kněze UPŘKC p. Cigánka pro znalce Mgr. Fojtíka vyplynulo, že pro UPŘKC není homosexualita aktuálním tématem, kterým by se církev musela zabývat. Současně však potvrdil, že UPŘKC s těmito vyjádřeními církve na Ukrajině souhlasí.

O blízkém sepětí UPŘKC a církve na Ukrajině svědčí i stejný negativní postoj k etablovaným katolickým církvím (Církev řeckokatolická, Církev římskokatolická), jakož i východním naukám (buddhismus, hinduismus). Ačkoliv zpracované znalecké posudky nepotvrdili explicitně nesnášenlivý postoj UPŘKC k těmto subjektům, v podání ze dne 28. října 2012, čj. MK 72693/2012 POD, UPŘKC otevřeně vyjadřuje svůj nesouhlas s praktikovanou vírou katolických církví a veřejně se hlásí k osobě patriarchy Eliáše („*Patriarcha je charakterní člověk, o němž plně platí: „Spravedlivý žije z víry“. Co se týká naší náboženské menšiny UPŘKC v ČR, pak já i věřící svobodně přijímáme všechny pozitivní hodnoty z Byzantsko katolického patriarchátu i od kohokoliv, pokud jsou v duchu evangelia a apoštolské tradice.*“). Negativní postoj k Církvi řeckokatolické a Církvi římskokatolické je mimo jiné zřejmý také z podaného trestního oznámení na představitele Církve řeckokatolické, exarchu p. Ladislava Hučka, a exkomunikaci papežů Benedikta XVI. a Jana Pavla II. a také z přísného vymezení se a nepodřízení se Vatikánskému stolci. V podáních UPŘKC ze dne 25. května 2011, čj. 28577/11 POD, ze dne 30. července 2012, čj. 50152/12 POD, a ze dne 30. července 2012, čj. 50238/12 POD, je pak opakovaně uvedeno, že UPŘKC „*není neznámou hinduistickou či buddhistickou sektou, která by musela být speciálně prověřována*“; „*není neznámou hinduistickou organizací, ... a zde (míněno v registraci – pozn. ministerstva) není zapotřebí zvláštních odborníků*“, apod. Zde je nutno porovnat jak silně pejorativně je pojem „sekta“ vnímán samotnou UPŘKC, kdy za použití tohoto pojmu ve vyjádření České biskupské konference (ČBK) hrozí UPŘKC kardinálu Dominiku Dukovi jako předsedovi ČBK v případě, že nedojde k veřejné omluvě za toto „poškození“ UPŘKC, soudním řízením pro trestný čin rozpalování náboženské nenávisti.

Základní dokument UPŘKC tak v rozporu s § 10 odst. 3 písm. i) zákona neuvádí skutečnou povahu vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině a zejména Byzantskému katolickému patriarchátu, který pravověrné katolické církve sdružuje. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině a Byzantský katolický patriarchát přitom představují konfliktní společenství s negativním postojem k etablovaným církvím na území České republiky, Ukrajiny a jiných zemí, k východním naukám a dalším smýšlením (gender ideologie, svobodní zednáři) a rozněcuje z těchto důvodů nenávist a nesnášenlivost k těmto skupinám (viz § 5 zákona).

4. Námitky účastníků řízení

V probíhajícím řízení uplatňují účastníci řízení mnohé námitky, vztahující se k vypracovaným znaleckým posudkům a vzájemným vyjádřením účastníků řízení. K hlavním námitkám Církve řeckokatolické patří zaměnitelnost názvu UPŘKC s názvem Církve řeckokatolické a z toho plynoucí obava z možné registrace církve, jejíž název by bylo možno zaměnit s názvem stávající Církve řeckokatolické, a tím poškodit reputaci této registrované církve, či parazitovat na její pověsti. K dalším námitkám, které dle názoru Církve řeckokatolické brání registraci UPŘKC patří zejména negativní vymezení věrouky UPŘKC („*Věřouka této skupiny není v kladném smyslu vůbec jasně formulována. UPŘKC se profiluje výlučně na negaci univerzální Katolické církve vedené papežem, což je této (sic!) hlavní pojítka mezi jejími stoupenci.*“) a z toho plynoucí neexistence jasných kritérií pro příslušnost osob k UPŘKC, dále chybějící vnitřní hierarchická struktura v UPŘKC, absence statutárních orgánů spolu s nemožností tyto platně ustavit, a z toho plynoucí nefunkčnost církve po registraci.

Další výtkou ze strany Církve řeckokatolické vůči UPŘKC je opatřování podpisů věřících, které bylo dle názoru Církve řeckokatolické účelové, manipulativní a v rozporu se zákonem

č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech. Dalším problémem bránícím registraci UPŘKC je dle Církve řeckokatolické rozpor s ust. § 5 písm. d) zákona o církvích a náboženských společnostech, který účastník řízení spatřuje v tom, že UPŘKC „... utajuje vazby na zahraniční složky, neboť je částí subjektu působícího mimo území České republiky, a to zejména na Ukrajině, s cílem poškodit Ukrajinskou řeckokatolickou církev ... Vůdčí osobností této „ukrajinské organizace“ podle čl. 9 Základního dokumentu „Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve“ (sic!) a tzv. „Byzantského katolického patriarchátu“ je právě Antonín Dohnal, který toho času žije na Ukrajině a vystupuje pod označením „patriarcha Eliáš.“ Spojení UPŘKC s postavou Antonína Dohnala dle Církve řeckokatolické dokládá také fakt, že „Antonín Dohnal rovněž připojil k návrhu na registraci svůj podpis jako osoba hlásící se k této církvi ve smyslu ust. § 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb.“ a také to, že „... S. Cigánek a Richard Špiřík (dle znalce biskup Metoděj, str. 16) jsou blízké osoby z okruhu bývalého katolického kněze olomoucké arcidiecéze Antonína Dohnala.“ V neposlední řadě dále vidí Církev řeckokatolická jako problematickou otázku financování UPŘKC, které dle jejího názoru není dostatečně objasněno, a také „agresivitu, pomluvy a nenávistné vystupování vůči Katolické církvi“, spolu s častými a šikanózními trestními oznámeními, což dle názoru Církve řeckokatolické „představuje potencionální zdroj napětí, konfliktů mezi už registrovanými církvemi a i mezi věřícími.“

K hlavním námitkám UPŘKC ve vztahu ke zpracovaným posudkům patří zejména otázka názvu UPŘKC a možnost zaměnitelnosti názvu této skupiny s registrovanou Církví řeckokatolickou. UPŘKC se ztotožňuje se závěrem znalce, obsaženého ve znaleckém posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity, že „název UPŘKC ji od ostatních církví odlišuje, a to značně výrazně“. K závěru znalce JUDr. Přehnila a Mgr. Fojtíka zaujímá UPŘKC postoj, že závěr JUDr. Přehnila „není vůbec potřebné vyvracet, neboť je to odborný závěr, který se týká oblasti podnikání a ziskových organizací, ne však církví“. K oběma posudkům Filozofické fakulty Ostravské univerzity a Mgr. Fojtíka UPŘKC poté uvádí, že „zatímco určení „řecko“ činí náš název blízký názvu Církve řeckokatolické, tak určení „pravověrná“, nás právě od téže Církve řeckokatolické zřetelně a jasně odlišuje. Jednoznačný význam je totiž takovýto: církev, která samu sebe pokládá za správnou a pravou pokračovatelku řeckokatolické tradice, tedy katolické tradice řeckého obřadu, přičemž právě toto označení sebe za „pravou“ církev, v sobě nutně obsahuje rozdílnost od druhé, která je pokládána za nepravou. Toto, jakkoliv to může znít povýšeně a opovážlivě je také příčinou existence všech církví. Jestliže nám L. Hučko vytýká, že se profilujeme jako negace jeho církve a celé současné vatikánské struktury, je třeba si uvědomit, že rovněž všechny pravoslavné i protestantské církve pokládají Vatikán za „zpronevěřilý“.

K negativnímu vymezení věrouky UPŘKC tato uvádí, že UPŘKC se neprofiluje výlučně jako negace katolické církve, a že ani doc. Novotný v posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity nic takového netvrdí (tvrdí pouze, že věrouka UPŘKC je definována negativní formou). Co se týká nesnášenlivosti UPŘKC, tato uvádí, že p. Hučkem citovaný výrok pouze dokazuje, že jeho představa o náboženské svobodě v ČR se značně rozchází s platnými zákonnými normami ČR i mezinárodního práva. K nemožnosti platně ustavit své řídicí orgány UPŘKC namítá, že „toto tvrzení není pravdivé, neboť synod UPŘKC vznikne ve chvíli, kdy dostatečný počet členů UPŘKC (min 3) přijme biskupské svěcení či úřad archimandrity (archimandrité jsou ustanovováni podle vnitřních pravidel řeholí)“. Rovněž k tvrzení, že v případě registrace by UPŘKC byla zcela nefunkční podle požadavků zákona č. 3/2002 Sb. UPŘKC uvádí, že je nesprávné. Tvrdí, že „tentýž zákon určuje dobu, jakou může být církev zastupována přípravným výborem, a tudíž být ve smyslu tohoto zákona funkční“.

K problematice opatřování podpisů, kdy tyto měly být získávány účelově, manipulativně a v rozporu se zákonem 3/2002 Sb. UPŘKC uvádí, že toto jeho tvrzení je zjevně nepodloženo. „*Navíc je nepravdivé, opovážlivě osočující naši církev, plné zloby a nenávisti a jako takové rozněčující trestnou náboženskou nesnášenlivost.*“ Co se týká trestních oznámení podaných UPŘKC na představitele Církve řeckokatolické a další subjekty, UPŘKC uvádí, že „*Trestní oznámení námi podaná nebyla žádnou bezdůvodnou „šikanací“ ale oprávněnou snahou zabránit náboženské diskriminaci našich věřících a domoci se svých zákonných práv*“.

Ohledně kritérií členství v UPŘKC tato uvádí, že kritéria jsou konkretizována v Základním dokumentu UPŘKC v článku 2 („*Členy UPŘKC mohou být křesťané bez rozdílu národnosti, kteří vyznávají základní články víry UPŘKC.*“) a v článku 12 („*Povinností členů UPŘKC je vyznávat a žít základní články křesťanské víry, ke které se UPŘKC hlásí a podporovat činnost UPŘKC stanovenou základním dokumentem UPŘKC.*“) Je pravda, že UPŘKC v současnosti nevyvíjí vědeckou (akademickou) teologickou činnost, to však neznamená, že nemá propracovanou a vydefinovanou věrouku. Hlásíme se totiž k 2000-leté katolické tradici. Naše chápání této tradice je specifikováno příslušností k některým duchovním a teologickým proudům uvnitř křesťanství (charismatické hnutí a tradicionalismus) a především právě jmenovanými výhradami vůči konkrétním novým věroučným postojům.“

K problematice nejasné definice věrouky se staví UPŘKC následovně. Dle názoru UPŘKC to, že tato skupina „*v současnosti nevyvíjí vědeckou (akademickou) teologickou činnost neznamená, že nemá propracovanou a vydefinovanou věrouku*“. UPŘKC se dle svých slov hlásí k 2000-leté katolické tradici. Chápání této tradice je specifikováno příslušností k některým duchovním a teologickým proudům uvnitř křesťanství (charismatické hnutí a tradicionalismus) a především výhradami vůči konkrétním novým věroučným postojům. To, zda má věroučné vyjádření UPŘKC pozitivní či negativní formu, vnímá UPŘKC jako zásadně nepodstatné. Existence UPŘKC je dle jejího představitele přirozeným důsledkem toho, že je zde skupina katolických věřících, kteří odmítají mezináboženské, přesněji synkretické aktivity současného Vatikánu a jeho věroučné postoje s těmito aktivitami spojené.

K možnosti propojení UPŘKC s Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině uvádí následovně UPŘKC: „*Pravda je taková, že patriarcha Eliáš není členem UPŘKC v ČR.*“ Výtky p. Hučka k osobě p. Eliáše Antonína Dohnala potom UPŘKC vnímá jako „*hrubé očerňování nevinného patriarchy Byzantského katolického patriarchátu*“.

K otázce financování UPŘKC tato uvádí: „*Naše církev totiž téměř žádné příjmy nemá, proto je také je (sic!) pochopitelné, že nemá ani zdroje těchto neexistujících příjmů.*“ Ve věci možného napětí a konfliktů mezi UPŘKC a registrovanými církvemi i mezi věřícími UPŘKC uvádí, že: „*Ano, možná, že UPŘKC představuje potencionální zdroj napětí. Církev vedená exarchou Hučkem je však zdrojem napětí a rozpalování náboženské nenávisti nejen potencionálním, ale již reálným*“.

5. Vyjádření Ministerstva kultury k námitkám účastníků řízení

Opakující se výraznou námitkou, která se opakovaně objevuje v mnohých vyjádření UPŘKC je obviňování ministerstva z diskriminačního přístupu k UPŘKC v průběhu registračního řízení.

Nejvíce kritizovaným bylo vydání usnesení ministerstva o přistoupení dalšího účastníka do registračního řízení, kterým je Církev řeckokatolická. Toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem, neboť účastníkem řízení musí být také ty osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Církev řeckokatolická v tomto případě může být dotčena ve svých právech z důvodu zaměnitelnosti názvu Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve, což bylo prokázáno znaleckými posudky. Jedná se o zákonný postup, který byl uplatněn taktéž v dalších řízeních o návrhu na registraci vedených ministerstvem. Kritizováno bylo zadávání znaleckých posudků zpracovaných ustanovenými znalci na UPŘKC a dále rozesílání dotazů ministerstva osobám uvedeným na podpisových arších k prověření skutkového stavu, zda jsou osoby podepsané na podpisových arších skutečně osobami hlásícími se k UPŘKC. Správní orgán je podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oba výše uvedené postupy, tj. zadání zpracování znaleckých posudků na subjekt žádající o registraci a rozesílání dotazů ověřujících skutečný stav věřících, jsou standardními postupy ministerstva ve správním řízení a jsou aplikovány ve všech případech řízení o návrhu na registraci církve a náboženské společnosti vedených ministerstvem. V této souvislosti ministerstvo konstatuje, že již v okamžiku podání návrhu na registraci UPŘKC dne 25. května 2011, byl k návrhu přiložen dopis UPŘKC, ve kterém členové přípravného výboru apriorně vyjadřují obavy z diskriminačního přístupu ministerstva.

Jak již bylo výše uvedeno, ministerstvo se v otázce zaměnitelnosti názvu Církve řeckokatolické a UPŘKC ztotožnilo se znaleckými posudky JUDr. Přehnila a Mgr. Fojtíka. Domnívá se, že zde existuje reálná možnost záměny obou církví u řadových věřících a dotčení stávající registrované Církve řeckokatolické na jejích právech z registrace plynoucích.

Co se týká negativního vymezení věrouky UPŘKC, ministerstvo se s ohledem na předložený základní dokument UPŘKC a znalecké posudky Filozofické fakulty Ostravské univerzity a Mgr. Fojtíka domnívá, že UPŘKC sama sebe řadí ke katolickým církvím, ovšem s tím vymezením, že se distancuje od oficiální stávající římskokatolické a řeckokatolické struktury a hierarchie a odmítá podřízenost vatikánským dikasteriím. Dle základního dokumentu UPŘKC se tato hlásí k Písmu svatému (Bibli) v jeho původní podobě, apoštolské tradici a Nicejsko-cařihradskému vyznání víry, dále vyznává sedm svátostí. Zpochybňuje a distancuje se od nových interpretací Písma svatého, a to zejména od zpochybňování božství Ježíše Krista, zpochybňování jedinečnosti spásy v Ježíši Kristu, popírání zázraků v Písmu svatém, popírání reálného a historického vzkříšení Ježíše Krista, relativizace hříchu a jeho následků, zpochybňování existence pekla a věčného zavržení a přijímání synkretismu a pohanství. Ze znaleckých posudků je zřejmé, že různorodé proudy a skupiny věřících, které jsou v UPŘKC zahrnuty, spojuje spíše obecný odpor k římskokatolické a řeckokatolické církvi a modernistickým tendencím těchto církví (např. tzv. Duch z Assisi, historicko-kritická metoda, modernismus aj.), než exaktní a detailní představa o obsahu učení UPŘKC. Pro potřeby registrace je vymezení základních článků víry a poslání církve dle názoru ministerstva dostatečné.

Co se týká opatrování podpisů věřících, ministerstvu nebylo prokázáno, že by podpisy byly získávány manipulativně a v rozporu se zákonem.

Ohledně kritérií pro členství v UPŘKC je zjevné, že věřícím UPŘKC může být jakákoli osoba, která je křesťanského vyznání, přihlásí se k článkům víry UPŘKC a dodržuje povinnosti stanovené základním dokumentem UPŘKC.

Ve věci možného propojení UPŘKC s Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině má ministerstvo za to, že výše v odůvodnění uvedenými informacemi bylo dostatečně prokázáno propojení těchto dvou subjektů, čímž došlo v rozporu s § 10 odst. 3 písm. i) zákona k zatajení skutečné povahy vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině a zejména Byzantskému katolickému patriarchátu, který pravověrné katolické církve sdružuje.

V otázce financování UPŘKC je zřejmé, že UPŘKC je financována zejména z příspěvků věřících. V předložených znaleckých posudcích nebylo ministerstvu prokázáno, že by UPŘKC získávala finanční prostředky na svůj chod a existenci nezákonným způsobem.

Ohledně možnosti vyvolávání napětí a konfliktů mezi UPŘKC a již registrovanými církvemi i mezi věřícími je ministerstvo přesvědčeno, že tato možnost se nabízí a její hrozba je reálná. V podání ze dne 23.11.2012, č.j. MK 75334/2012 POD, sám pan Stanislav Cigánek uvádí, že je možné, že UPŘKC představuje potencionální zdroj napětí. Vzhledem k napjatým vztahům, které již nyní mezi Církví řeckokatolickou a UPŘKC panují, je zřejmé, že případnou registrací UPŘKC spolu s oficiálním přihlášením se UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině, by došlo k dalšímu zhoršení vztahů nejen s Církví řeckokatolickou, ale také s dalšími církvemi, které se cítí být podřízeny Vatikánu, či vyznávají jinou než křesťanskou víru.

Je nutno zdůraznit, že ustanovení § 2 odst. 1) zákona č. 3/2002 Sb. zakotvuje právo každého svobodně projevat své náboženství nebo víru buď sám nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu. Fakt, že nedojde k registraci náboženského uskupení neomezuje možnost věřících sdružujících se v rámci UPŘKC svobodně se setkávat a vyznávat své náboženství.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto o zamítnutí registrace.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Podání rozkladu má odkladné účinky. Rozklad se podává k Ministerstvu kultury ČR, Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1 a rozhoduje o něm ministryně kultury.

P. Bendová
Ing. Pavla Bendová
ředitelka odboru církví

